

**JIŘÍ
BŘEZINA**

**PO
VA
R
A**

motto

detektivka

Vzplanutí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Jiří Březina
Vzplanutí – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

**JIŘÍ
BŘEZINA**

VZPLAŇUTÍ

Praha 2019

*Mým malým synkům,
bez kterých by tato kniha
vznikla daleko dřív.*

Prolog

Groteskní.

To slovo ho napadlo hned, jakmile překročil práh místnosti.

Bylo to děsivé, ale zároveň ho to přitahovalo natolik, že od toho nedokázal odvrátit zrak.

Nutilo ho to pokusit se dostat co nejbližší a prohlédnout si každický detail, přestože věděl, že k tomu slouží fotodokumentace, kterou už před hodinou pořídili chlapi z obvodní hlídky a před pár minutami mnohokrát a mnohem pečlivěji také policejní technik.

Uprostřed obývacího pokoje ležela hromada popela, ze které trčely dvě nohy. Až při podrobnějším zkoumání se v té šedočerné hmotě daly rozpoznat zbytky lebky, paží, žárem zpapírovatělá žebra. Všechno to byl jenom popel, stíny a obrysy kostí.

Jen ty nohy byly netknuté. Začínaly nad kolenem, ohořelý pahýl stehenní kosti civěl z uškvařeného masa, ale koleno jako by od poškození zachránilo jakési silové pole. Na bledých lýtkách si mohl bystrý pozorovatel všimnout téměř půlcentimetrových černých chloupků – nešťastná majitelka nohou se zřejmě několik dní neholila. Ponožky byly jako nové.

Oheň v místnosti nezpůsobil téměř žádnou škodu. V koberci a parketách pod ostatky asi zůstane vypá-

lená díra, jinak se zařízení obýváku zachovalo bez újmy. Čalouněné křeslo, konferenční stolek, mobilní telefon i ovladač k televizi. Nábytková stěna, za sklem zaprášená sada broušeného skla. Na ničem nebyly patrné stopy ohně.

Jenom plastové stínidlo stropní lampy bylo zdeformované, jako kdyby se na něm vyřádl opilý designér. Tomáš si navlékl latexovou rukavici a stiskl vypínač na stěně. Žárovka uvězněná ve vrásách uškvařeného plastu se rozsvítila.

Část první

Tomáš Volf se přinutil odpoutat od té podívané. Otočil se na lidi, kteří se mačkali ve dveřích a na chodbě bytu. Uvědomil si, že ho celou tu dobu sledují.

Hlavně nespěchat.

Znovu si prošel poznámky, které si stihl načmárat do zápisníku.

„Takže to shrnu. Ráno nějaká sousedka zavolala hasiče, že tady od paní Semerádové,“ odolal nutkání se znovu ohlédnout a jen ukázal propiskou za své levé rameno, „... je cítit kouř. Hasiči se zkoušeli dozvonit, dobušit, nikdo se neozýval, takže vzali beranidlo a vnikli dovnitř. Je to tak?“

„Jasně,“ ozval se Pavel Kopecký, vyšetřovatel požárů, který tady zůstal za hasiče. „Chlapi našli tělo, který už jen doutnalo, dohasili kolem něj vodou, jinak s ničím nehýbali. A dál už jeli podle standardního postupu: velitel zásahu přes operační středisko požádal o příjezd vyšetřovatele požáru a o policii. Takže dorazila hlídka od vás z obvodu a po nich jsem se tu objevil i já.“

Tomáš se podíval na dva uniformované policisty, kteří stáli na chodbě. Vypadali pořád ještě trochu vyplašeně. Ostatně stejně jako my všichni tady, včetně Kopeckého, i když ten se to snaží zakrý-

vat, napadlo Tomáše. „Vy dva jste to tady zajistili, vyslechli tu sousedku...”

„Průšovou,“ doplnil jeden z policistů.

„Průšovou, jasně,“ kontroloval Tomáš své zápisky. „Udělal jste prvotní dokumentaci, fotky, zákresy, zavolali jste výjezd. A my jsme teď tady,“ dodal Tomáš a pohlédl na techniky, kteří mu však už dávno nevěnovali pozornost a vybalovali své objemné hliníkové kufry.

„Vy jste tu nověj, že jo,“ naklonil se k němu Kopecký. Přestože Tomáš měřil hodně přes sto osmdesát centimetrů, hasič ho převyšoval o půl hlavy.

Tomáš přikývl. „Můj první výjezd.“

„No, to jste si pro začátek vybral hezkej případ.“

Tomáš chtěl říct něco o tom, že mu spíš případ byl vybrán, ale spolkl to.

„Ale nebojte,“ Kopecký mu položil ruku na rameno. „Práci s tím mít nebudete, tohle nebude cizí zavinění. Jak tak na to koukám, uhořela od nedopalku, jak vidíte tady, musela být silná kuřačka,“ ukázal na přetékaající popelník na konferenčním stolku. Potom se jeho ukazovák přesunul k téměř prázdné lahvi, ležící vedle těla. „A ten rum v tom asi taky sehrál roli. Ovšem zatím je to jen jedna z verzí, to víte, no...” Poslední slova zanikla v neuvěřitelně hlasitém vyzvánění Kopeckého telefonu.

„Aha, tak já tam jedu,“ rázně típnul hovor a pokynul Tomášovi. „Mám další případ, musím padat.“

„Počkejte, to to za vás nemůže vzít někdo jinej? Vždyť jste mi ještě nic neřekl...“, divil se Tomáš.

„Je nás málo, na každé okres jeden vyšetřova-

tel. Nedá se svítit. Ale nebojte, všechno dostanete ve zprávě.“

Tomáš se podíval na kolegy. Ti se bez něj chvíli obejdou. A rádi, zdá se. „Tak já vás aspoň vyprovodím k autu.“

§ § §

Hasič dupal po schodech jako lavina. Tomáš se s ním snažil držet krok.

„Jak je možný, že shořela jen ona, pane Kopecký? Vždyť ten obýváček je skoro netknutej. Nemohlo se to stát jinak? Že někdo mrtvolu spálil na jiném místě a teprve potom nějak dopravil do bytu?“

Vyšetřovatel požárů na okamžik zastavil sestup a tázavě se na něj podíval. „Poslyšte, tohle byl váš první požár, že jo?“

Tomáš jen pokrčil rameny.

„Aha, takže byl,“ odfrknul si Kopecký. „Heleďte, každé požár je jinej. Záleží na spoustě proměnných, na dispozicích prostoru, na přístupu oxidačního činidla, přítomnosti akcelérátoru hoření. Zkrátka, klidně se může stát, že vám chytne postel a shoří na popel, zatímco byt zůstane celej.“

„Ale opačná varianta je častější, nebo ne?“ ne-nechal se odbýt Tomáš.

„Jako že se oheň rozšíří? To je ten častější případ, to jo.“

Vyšli před činžák. Kopecký si to zamířil k červenému terénnímu autu s nápisem HASIČI, nonšalantně zaparkovanému na chodníku. Tomáš ho neopouštěl.

„Chcete mi říct, že tohle je pro vás běžnej případ?“

Kopecký pátral v kapsách po klíči. „Je to trochu neobvyklý, to jo,“ zamumlal směrem ke svým botám.

„V čem je to neobvyklý?“

„Jak jsem řekl, kouknu a vidím, že osamělá alkoholička uhořela od cigára.“

„To musela být nějaká silnější cigareta, ne? Asi bez filtru nebo co,“ neodpustil si Tomáš.

Kopecký po něm šlehl pohledem, ale neodpověděl. Nasedl do auta a nastartoval. Dveře ale ještě neza-vřel. Tomáš se o ně opřel rukou.

„Řekněte mi, jak se podle vás mohlo stát, že z ní zbyla hromádka popela.“

Pokřčení ramen. „Heleďte, já se na to podívám, nastuduju si zvláštní případy hoření osob. Přijdem na to. Dám vám vědět. Nashle.“

Tomáš ustoupil, aby měl teréňák volnou cestu. Kopecký ale ještě stáhnul okýnko. „Něco vám řeknu. Víte, co mě napadlo, když jsem ji tam uviděl? Že přesně takhle vypadá tělo spálený v kremační peci.“

§ § §

15. června 2008

Ty jo. Dneska je to přesně měsíc od maturity. Je fakt vtipný, že už si nepamatuju skoro nic z toho, co jsem se drtila. Jediný, co mi zůstane, je ten seznam knížek, který jsem si měla přečíst a nepřečetla, ale jednou si je

přečíst chci. Jenom teda netuším, jak to stihnu. Asi to budu střídat: jednu novou, jednu klasiku. Jednu českou, jednu světovou.

Tady v krámu se trochu číst dá. Za ten měsíc jsem přečetla 6 kousků, to je docela dobrý. Je to víc, než jsem stíhala na gymplu.

A pak že to není práce pro mě. Budu z těch knížek chytřejší než lidi, co chodí dělat do kanclu.

Jsem fakt spokojená. Jen mě malinko mrzí, že sem za mnou nikdo nepřišel. Ani Káča, ani Zuzana, Keny, ani Ondra. Gympl skočil a s ním i všechny ty sliby, co jsme si dali. Hlavně že za mnou Keny na tom posledním výletu ožralej lezl, jak mě celou dobu miloval a bál se mi to říct. Jo, chtěl mě jenom ojet, teď už je mi to jasný, ještěže jsem ho nepustila dál než na kalhotky.

Jak tady trčím a nikdo nejde, mám dost času přemejšlet. Vlastně mi v tom pomáháš i ty, milý deníčku. Připadám si jak puberťačka, co si píše blbosti. Ale proč ne. Bude to takovej proud vědomí.

(Hele, teď se mi ta maturita hodí, můžu bejt chytrá sama před sebou!)

Proud vědomí.

O kamarádkách a kamarádech, co se vypařili. Odjeli na nejdelší prázdniny svého života a pak nastoupí na vejšky a ani si na mě nevzpomenou, zatímco já trčím u dědy v Kačínově. Ale dobrovolně. Jsem spokojená. Chci být tady, vždycky jsem se tu cítila nejšťastnější.

Kačínov je fajn. Jsem tu víc doma než u našich. Každý prázdniny jsem se sem těšila a nikdy jsem nechtěla zpátky do města. Jsem holt sedláckej typ, jak říká děda. Po něm. Vesnická holka, co omylem zabloudila do města.

A teď tady fakt skoro bydlím. Jasně, jsem u dědy jako vždycky, ale taky tady chodím do práce. Ne na brigádu, ale do opravdový práce. Máma tomu sice nikdy nezapomene říct letní brigáda, ale ať si říká, co chce, pro mě je to zaměstnání.

Jsem prodavačka ve vesnickým krámku.

To je kariéra, mami, tos nečekala, vid'?

2

Tomáš zamával hasičskému teréňáku a zapálil si cigaretu. Když vyfoukl první oblak dýmu, produněla kolem něj tramvaj. Opřel se o stěnu vedle vchodových dveří a pozoroval okolí domu.

Rušná křižovatka, hned dva železniční mosty. Chodníky pokryté psí močí a výkaly, nedopalky cigaret. Pocuchané postavy, táhnoucí rozbité kočárky s kradeným železem, bezdomovci, alkoholici. A nezbytná součást koloritu – feťáci neboli smažky. Zkrátka periferie.

A tenhle dům do toho všeho zapadal. Rozbité vchodové dveře, stačilo do nich strčit a otevřely se. Starý výtah smrděl močí, chodby pokryté prachem, na schodech se válela plechovka od piva, zmuchlané krabičky od cigaret, v mezipatře použitý kondom. Tomáše napadlo, že v takových domech na mrtvolu upozorní až zápach těla v pokročilém rozkladu, pokud ovšem přebije ten všudypřítomný odér.

Tomáš se vrátil na místo požáru a znovu si navlékl latexové rukavice. Musí si to tady pořádně projít. Byt Semerádové měl sice tři pokoje, ale byly malinké. Patrně vznikly přestavbou. Sprchový kout byl na chodbě, oddělený závěsem, nesl stopy plísně. Miniaturní záchod, kuchyňka, kam se vtěsnila jen jedna osoba, malá ložnice a trochu větší obývací.

Začal ložnicí. Postel byla rozestlaná, mezi peřinami se povalovala sepraná noční košile a zmuchlaný papírový kapesník. Na nočním stolku stála lampička s červenou žárovkou a popelník plný nedopalků. Zásuvka obsahovala několik stokorun, spousty drobných mincí, voňavku, nějakou mast, hned tři zapalovače a balíček papírových kapesníků. Skříň byla plná starého oblečení, bylo lehce cítit zatuchlinou.

Kuchyňka byla zašlá, ale panoval tu docela pořádek. Tomáš pozotvíral všechny skříňky, ale nic neobvyklého tam nenašel. Jenom prázdné lahve od všech možných lihovin. Stály na podlaze, na lince i na skřínkách u stropu, některé nové, jiné zaprášené.

Vrátil se do obýváku, kde pořád ještě panoval čilý ruch. „Vrátil ses mezi nás, jo? To máme radost,“ poznamenal jeden z chlapů polohlasně. Ostatní se tlumeně zasmáli.

Jsou příjemní jako osina v prdeli, napadlo Tomáše. Přinutil se raději soustředit na práci. Teprve teď, když z něj vyprchal počáteční otřes z té hrůzné podívané, si uvědomil, jak je celá místnost nasycená nasládlým zápachem. Raději popošel k pootevřenému oknu a otevřel ho dokořán. Nikdo ho zjevně dlouho neumyl, bylo špinavé a mastné.

Mrtvola ležela na boku, alespoň se tak dalo usuzovat z pozice nohou. Vypadalo to, jako kdyby se ta žena zvedla z pohovky a vykročila směrem z místnosti, ale když mījela konferenční stolek, upadla na zem.

„Takže cizí zavinění tu nevidíte?“ zeptal se Tomáš techniků.

„Ne,“ zněla lakonická odpověď. Kopeckého hypotéza má tedy oporu i u kolegů od policie.

„Nepomohla si k tomu nějak? Nějaký prášky se tu nenašly?“

„Ne, nic tady není.“

Tomáš přesto nahlédl do odpadkového koše. Věděl, že ženy většinou dobrovolně odcházejí ze světa pomocí pilulek. A většina z nich poté, co spolýká smrtící dávku, po sobě spořádaně uklidí prázdné blistry. V tom se liší od mužů, kteří je prostě nechají na stole nebo pohodí na zem.

Mezi odpadky ale neviděl nic podezřelého. Jen další lahev, nějaké zbytky od potravin, obsah popelníku.

Potom se vrátil do obývacího pokoje a podíval se do nábytkové stěny, která musela být stejně stará jako její majitelka. Jak ve vitrínách, tak za dvířky jednotlivých oddílů nacházel jenom další lahve, plné, poloprázdné i vypité, skleničky, zaprášená porcelánová zvířátka a nějaké staré dokumenty. I nábytek byl mastný a zaprášený.

Opřel se dlaní o stěnu. Překvapeně se odtáhl. Zeď byla také mastná. Začal zblízka zkoumat povrch nábytku, oken i zdí. Vše bylo pokryto droboučkými mazlavými kapkami tmavožluté barvy.

„Jsme hotoví. Co vy, pane vyšetřovateli?“ Ta ironie v hlase se nedala nepostřehnout. Ne, nemají ho rádi.

„Já ještě obejdu barák. Pro sichr. Pak pojedou tramvají.“

„Fajn, tak my padáme.“

Určitě jsou rádi, že nejedu s nimi, problesklo Tomášovi hlavou. Vzpomněl si na ledové ticho, panující ve voze při cestě sem.

„Co havrani, přijedou si pro ni?“ zeptal se.

„Už jsou na cestě.“

3

Co tady vlastně dělám? napadlo Tomáše, když po odjezdu pohřebáků nalepoval policejní pečeť přes dveře bytu.

Ta otázka se mu proháněla hlavou jako refrén hloupé odrhovačky. Budila ho v noci, vstávala s ním, snídala i večerela. Nejvíc se ale vnucovala v práci. Tam se totiž před měsícem narodila.

První den ve službě, prvních pár hodin na oddělení násilných trestných činů. Obvodní oddělení v periferní čtvrti hlavního města. Jeho nový vedoucí, na svou funkci nezvykle mladý blondák major Boček, ho přátelsky poplácal po ramenou.

Ta vřelost ho měla varovat. Byla totiž v přímém kontrastu s tím, jak se na něj během seznamovacího kolečka dívali chlapi a ženské v kanceláři. Tehdy si říkal, jestli za to nemůže jeho zanedbaný vzhled, rozčuchané dlouhé vlasy a seprané černé tričko s pentagramem, prozrazující lásku k metalu.

Předešlý den vybaloval svůj majetek po stěhování a nestihl si ani dát sprchu, natož vyprat, navíc šel spát až nad ránem. Ale brzy se ukázalo, že kámen úrazu leží jinde.

„Jsem rád, že vás mám v týmu, Volfe,“ povzbudivě na něj zamrkal Boček, když bylo po všem. „Je fajn mít tady mladýho člověka, který je na stejný vlně.“

Tady už to Tomášovi začalo docházet. A zapadlo to do sebe v kuárně pod schodištěm na chodbě oddělení, kde před skupinkou nových kolegů zahalených oblakem dýmu podnikl asi poslední pokus o prolovení ledů.

„Nemáte někdo oheň?“

Ledové ticho, potom polohlasná, ale důrazná poznámka. „Pro lemply ne.“

„A už vůbec ne pro tlačanky,“ přidal se jiný hlas. Takhle to tedy je.

Lempl. To bylo kvůli Polednici. Ten případ sice nebyl tak černobílý, jak ho prezentovala oficiální verze, ale Tomáš věděl, že čím víc by se obhajoval, tím víc by to na tuhle partu působilo jako přiznání viny.

A také věděl, že kromě toho nešťastného honu na sériového vraha má u nových kolegů ještě jeden škrálop. A ten byl možná ještě horší.

Šlo o způsob, jakým se ocitl na místě detektiva. Ten flek mu dohodil Ondřej Novotný, bývalý ministr vnitra. Chlapík s dlouhými prsty, který si myslí, že Tomášovi něco dluží.

A Tomáš s tím vlastně trochu souhlasí. Po tom průšvihy s Polednicí ho nadřizení pohřbili do sklepní kanceláře v krajském policejním archivu. A tam narazil na promlčené vraždy v pohraniční osadě Pasečky. Mohly mu posloužit jako výtah zpět na krajskou kriminálku.

Jenže Tomáš se tenkrát rozhodl jinak. Jinak, než by se asi opravdový policajt rozhodnout měl.

Novotný, kterému takové řešení přišlo vhod, mu to nezapomněl. Zajistil mu pozici tady, na obvodě.

Pro stále ještě mocného muže to byla hračka, pravděpodobně mu stačilo jen zavolat pár lidem.

Tomáš na tu nabídku bez rozmyslu kývl. A od té doby se nepřestal divit, jak mohl být tak naivní.

Noví kolegové na obvodě tohle všechno ví, jak by taky ne, vždyť jsou to policajti. Práce s informacemi je jejich zaměstnání. Mají Tomáše za protekčního noumu a dost možná také za chráněnce pana šéfa, který mezi svými lidmi zjevně příliš autority nepobírá.

Boček se na svou pozici dostal možná úplně stejným způsobem jako Tomáš. A asi si myslel, že teď bude mít v Tomášovi svého člověka. Proto ty kecý o stejné vlně.

§ § §

Ted' je v krámě klid. Venku prší, takže tam nezevluje žádný důchodce s lahváčem, dokonce ani můj štamgast Kopáček.

Až bude tak nějak po třetí hodině, začnou se sem trousit lidi, co se budou vracet z práce. Ale moc jich nebude. Dneska budou tržby slabý, je před vejplatou.

Milada nebude ráda, bude se mračit a otírat si ruce do tý šílený haleny, co pořád nosí, a bude říkat: To je špatný, to sis nevydělala ani sama na sebe.

Je zvláštní, že když jsou tržby dobrý, třeba jako předevčírem, kdy tady zastavil ten zbloudilej autobus s turistama a vykoupili mi skoro všechno pití a nanuky, neřekne Milada nic. Podle tý její logiky by mi měla dát víc, když jsem jí vydělala, ne?

Prší čím dál víc. Jestli to vydrží do večera, tak se tu mladý neukážou. Nevadí, půjdu domů a budu s dědou. Budu se snažit ho nějak rozptýlit a rozveselit.

Ale táta má pravdu, po tý mrtvici se mu úplně změnila osobnost. Teď je z dědy starej mrzout, hodně nadává a už ani nechodí do lesa.

Teď mě něco napadlo. Co když je to dědovo poslední léto?

Měla bych se postarat, aby si ho trochu užil.

Až bude hezky, zkusím ho vytáhnout ven, aspoň před dům.

§ § §

„Zatím vás nepřihádím k žádnému týmu,“ sdělil Tomášovi major Boček ten první den. Důvod nezmínil, ale bylo to tak zřejmé, že ani nemusel. Tomáše prostě nikdo do týmu nechtěl.

Vedoucí oddělení ho dovedl ke stolu v rohu kanceláře. Přetékal spisy.

„Tady jsou nějaké věci, které můžete projít. Je třeba zkontrolovat náležitosti těch spisů, jestli je to po úřední stránce v pořádku. Kolegové je pro vás vybrali, protože s tím papírováním máte z archivu dostatek zkušeností,“ dodal s přihloupkým úsměvem.

Tomáš se posadil za stůl a prolístoval horní vrstvu papírového pohoří. Na zádech cítil pobavené pohledy. Spisy obsahovaly snad veškerou práci oddělení za poslední roky. Loupežná přepadení, pouliční napadení a šarvátky, sexuální útoky, prostě násilné trestné činy všeho druhu. A v každém spisu spousta

dokumentů, které čekají, až je Tomáš úhledně srovná, zapíše a pokud někde bude chybět podpis (jako že vždycky nějaký chybí), bude obíhat celý barák a nahánět lidi k doplnění.

Boček sice koktal něco o tom, že se takhle Tomáš seznámí s agendou oddělení a zorientuje v „množině případů, které se tu řeší“, ale tomu snad nevěřil ani on sám.

A teď na něj hodili ještě tuhle Semerádovou, aby se nemuseli papírovat s nějakou nešťastně zesnulou alkoholičkou. Bylo jasné, že účelem toho všeho je co nejrychleji ho otrávit a následně přimět k odchodu.

On se ale nedá. Tenhle případ vezme pěkně z gruntu, všechny papíry budou vyplněné, všechny vyšetřovací verze prošetřené.

Odvede stoprocentní práci.

Snad ty zpružené ksichty trochu změknou.

§ § §

S hlavou plnou těžkých myšlenek kontroloval, jestli jsou dveře dobře zapečetěné. Přitom si pozorně prohlédl poškození způsobené hasiči, kteří se snažili dostat dovnitř.

V místech, kde byl zámek a ošoupaná kovová koule místo kliky z vnější strany, byly dveře provalené od beranidla.

Možná to byl důsledek násilí, kterému zámková vložka podlehla, ale zdálo se, že západka, již se dveře zamykaly, nebyla vysunutá. Její mírně zaoblená hrana si bezpečně hověla v kovovém domečku, zatímco

ostrý zobáček, kterým se dveře zaklaply a který se zasouval stisknutím kliky, ležel vylomený na zemi.

Že by se ta ženská na noc nezamykala? V tomhle domě, v téhle čtvrti?